

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **J. B.**, zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 1882/57, Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2017, č. j. KUJI 55276/2017, sp. zn. OOSČ 505/2017 OOSC/182, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 6. 2019, č. j. 51 A 22/2017 - 49,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Havlíčkův Brod (dále jen „správní orgán I. stupně“) vydal dne 6. 6. 2017 rozhodnutí, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), neboť překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o méně než 30 km/h. Žalobce se přestupku dopustil z nedbalosti porušením § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť na dálnici č. 01, v km 105, ve směru jízdy na Prahu, k. o. Petrovice, kraj Vysočina, kde je nejvyšší dovolená rychlost 130 km/h, jako řidič osobního automobilu tovární značky BMW 535 dne 23. 1.

2017 jel mimo obec rychlostí nejméně 154 km/h. Za tento přestupek mu správní orgán I. stupně uložil pokutu ve výši 1.500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně neodůvodněné (blanketní) odvolání, které žalovaný v záhlavní specifikovaným rozhodnutím zamítl.

[3] Rozhodnutí žalovaného pak žalobce napadl žalobou, v níž zejména namítal nesprávnost měření rychlosti, zmatečnost rozhodnutí způsobenou tím, že žalovaný v jeho rámci rozhodoval též o námitce podjatosti proti zaměstnancům správního orgánu I. stupně, a nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí. Krajský soud neshledal žalobu důvodnou a zamítl ji.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, ve které navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Stěžovatel nejprve namítl podjatost samosoudce krajského soudu JUDr. Pavla Kumprechta vůči jeho zmocněnci Ing. M. J. ve správním řízení a advokátu Mgr. Václavu Voříškovi v soudním řízení. Krajský soud totiž předně k námitkám stěžovatele uvedl, že zmocněnec žalobce Ing. M. J. je známý soudům napříč Českou republikou svými obstrukčními způsoby jednání, na str. 7 napadeného rozsudku ho označuje za „protřelého harcovníka“ v přestupkových řízeních, který se dopouští obstrukcí a zneužívá právo. Stěžovatel upozornil, že v jeho věci se tento zmocněnec žádných obstrukcí ve správním řízení nedopustil, naopak zůstal pasivní, pouze se (pasivně) zúčastnil ústního jednání. Jedinou jeho aktivitou byla námitka podjatosti, kterou krajský soud neoznačil za obstrukci. Pasivita zmocněnce přitom nemohla být účelová, naopak stěžovatele poškodila. Krajský soud nelogicky na jednu stranu tvrdil, že v řízení o přestupku nelze uplatnit koncentraci řízení, na druhou stranu ji současně aplikoval. Soudce JUDr. Pavel Kumprecht se měl nevhodně vyjadřovat též o advokátu Mgr. Jaroslavu Topolovi, s nímž nemá stěžovatel nic společného. Stěžovatel se ohradil i proti dalším vyjádřením soudu týkajícím se postupů zástupce stěžovatele a označil je za urážení, znevažování a ponižování.

[6] Další část kasační argumentace se týká měření rychlosti. Stěžovatel namítl, že v průběhu měření došlo k přiblížení měřeného a měřícího vozidla, což v případě daného rychloměru PolCam představuje porušení návodu k obsluze, a tedy nepoužitelnost výsledku měření pro řízení o přestupku. Krajský soud svůj zásadní skutkový závěr, že z videozáznamu je zřejmé, že při měření rychlosti nedošlo k rozdílům v rychlosti měřícího a měřeného vozidla, nijak neodůvodnil, v tom je rozsudek nepřezkoumatelný. Návod přitom ani nevyžaduje, aby rychlost obou vozidel byla stejná, ale to, aby nedošlo k přiblížení vozidel. Takové posouzení je poměrně nesnadné, je k němu potřeba změřit rozměry měřeného vozidla v pixelech na začátku a konci měření. Krajský soud to však nejspíše odhadl jen „od oka“, což nelze považovat za spolehlivé. Stěžovateli též není zřejmé, jak by z „celkové kompozice“ rozlišení záznamu a délky časového úseku měření mohlo vyplývat, že k přiblížení nedošlo. Úvahy krajského soudu, že měření bylo provedeno v souladu s návodem, jsou nepřezkoumatelné, neboť obsah návodu nebyl

v soudním řízení zjištěn. Nepřezkoumatelné je rovněž odůvodnění krajského soudu týkající se žalobní námitky spočívající v tom, že měření bylo provedeno skrytým způsobem. Stěžovatel dále zpochybnil samotný princip měření rychlosti použitým rychloměrem, kdy policisté se musí po dálnici „řít“ minimálně stejnou rychlostí, jakou jel stěžovatel. Policisté tak násobili nebezpečí vznikající z jednání stěžovatele tím, že jej pronásledovali. Za nepřezkoumatelný považuje stěžovatel pouhý závěr krajského soudu, že překročení rychlosti Policií ČR při měření rychlosti je v souladu s § 79a zákona o silničním provozu. Toto oprávnění přitom ve skutečnosti plyne z § 18 odst. 9 uvedeného zákona, přičemž ale lze pochybovat o tom, že zákonodárce zakotvil toto oprávnění pro účely měření rychlosti. Měření tedy bylo provedeno v rozporu se zákonem, neboť policisté při měření sami porušovali rychlostní limit. Výsledek měření je proto nepoužitelný dle § 51 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu.

[7] Dále stěžovatel tvrdil, že napadené rozhodnutí žalovaného je zmatečné, neboť žalovaný v jeho rámci rozhodoval o námitce podjatosti, kterou stěžovatel podal proti správnímu orgánu I. stupně, avšak o námitce podjatosti měl rozhodnout zvlášť – usnesením. Žalovaný měl přitom rozhodovat pouze o námitce podjatosti proti starostovi Havlíčkova Brodu, nikoliv již proti ostatním zaměstnancům obecního úřadu. Podle stěžovatele mělo být provedeno navržené dokazování, kterým by bylo možno jednoznačně potvrdit nebo vyvrátit důvod podjatosti úředních osob, tedy jejich odměňování podle kritérií, která by snižovala jejich nezávislost (tj. vztah mezi odměnami oprávněných úředních osob a počtem jimi vydaných rozhodnutí, resp. objemem uložených pokut). Krajský soud se pak nijak nevypořádal s námitkou, že právní úprava, podle níž jsou pokuty za přestupky příjmem úřadu (obce), který je uložil, je protiústavní pro rozpor s právem na nezávislý a nestranný soud. Nelogická je též úvaha soudu, že námitka stěžovatele byla podána opožděně, protože důvody podjatosti (systém odměňování) nebyl předmětem ústního jednání, a nemusely mu tedy být známy. Stěžovatel se o důvodech podjatosti dozvěděl bezprostředně před podáním námitky podjatosti od svého zmocněnce, námitka proto byla podána včas. I pokud by byla námitka podjatosti podána opožděně, nezbavovalo by to žalovaného povinnosti se jí řádně zabývat (viz rozsudek NSS ze dne 30. 1. 2013, č. j. 1 As 89/2010 – 152). Podezření na podjatost nebylo ve správním řízení dostatečně vyšetřeno.

[8] Stěžovatel a jeho advokát nesouhlasí se zveřejněním svých osobních údajů na webových stránkách Nejvyššího správního soudu.

[9] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že trvá na věcné správnosti svého rozhodnutí, a proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost má požadované náležitosti a je projednatelná.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval namítanou podjatostí samosoudce krajského soudu JUDr. Pavla Kumprechta, která by případně mohla vést ke zmatečnosti řízení před krajským soudem způsobené tím, že ve věci rozhodoval vyloučený soudce [tj. důvod kasační stížnosti stanovený v § 103 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)].

[13] Podle § 8 odst. 1 s. ř. s. se za vyloučené z projednávání věci považují soudci, *„jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučení jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.“*

[14] Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že podjatost soudce spatřuje stěžovatel zejména ve způsobu odůvodnění napadeného rozsudku, resp. v tom, jak se soudce vyjadřoval k chování zmocněnce stěžovatele – Ing. M. J., jeho zástupce v soudním řízení – Mgr. Václava Voříška a advokáta Mgr. Jaroslava Topola. Nejvyšší správní soud se již mnohokrát zabýval opakovaně namítanou podjatostí soudce Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích JUDr. Jana Dvořáka vůči advokátu Mgr. Václavu Voříškovi (resp. jím zastupovaných stěžovatelů) a s ním spolupracujících osob. Například v usnesení ze dne 30. 11. 2016, č. j. Nao 282/2016 - 92, poukázal na nemožnost spatřovat důvod podjatosti v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech (§ 8 odst. 1 *in fine* s. ř. s.). Výslovně se zde vyjádřil i k „pomlouvačnému odůvodnění“ rozsudku a dovodil, že ani tyto skutečnosti nemohou založit nedůvěru v nestrannost jmenovaného soudce. V usnesení ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017 - 145, pak uvedl, že vzhledem k tomu, že Mgr. Václav Voříšek opakovaně činil a stále činí různé kroky vedoucí k maření jednání u soudu (jakož i s ohledem na jistý prvek systematickosti, který lze v jeho jednání vysledovat), *„není překvapivé, že jeho rozličné procesní kroky vnímá předseda senátu JUDr. Jan Dvořák, kterému jsou z úřední činnosti známy, nikoliv jako skutečnou obranu klientů jmenovaného advokáta v konkrétních případech, jež by byla zaměřena na podstatu věci, ale spíše jako účelově vedené jednání sledující „mimoprocesní cíle“ a prodlužující či znesnadňující meritorní rozhodnutí soudu“*. Rozšířený senát v této souvislosti uvedl, že *„[ú]vahám ad hominem se nelze dost dobře vyhnout ani při hodnocení, zda procesní kroky účastníka řízení nebo jeho zástupce nevykazují znaky obstrukcí nebo dokonce zneužití práva, neboť takový závěr je možno učinit zpravidla až s jistou zkušeností s tím, jak taková osoba v jiných správních (a soudněsprávních) řízeních vystupovala“* (viz rozsudek ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018 - 39, č. 3836/2019 Sb. NSS, bod 29, ve kterém potvrdil závěr rozsudku NSS ze dne 27. 7. 2016, č. j. 6 As 106/2016 - 31, bod 8).

[15] Ve světle uvedených závěrů soud ani v nyní projednávané věci neshledal, že by určitá vyjádření uvedená v odůvodnění napadeného rozsudku (byť je nutno stěžovateli přisvědčit, že v některých případech ne zcela vhodně formulovaná) bylo možno posoudit jako podjatost rozhodujícího samosoudce JUDr. Pavla Kumprechta. Naopak dospěl k závěru, že krajský soud toliko hodnotil procesní taktiky zástupce stěžovatele, resp. s ním spolupracujících osob, a zasazoval je do kontextu projednávaného případu. Nejedná se tedy o negativní vztah soudce k samotným osobám Ing. M. J. a Mgr. Václava Voříška, nýbrž o vyjádření výhrad k jejich opakovaným procesním strategiím. Soud tak ani nepovažoval za

nutné vyžádat si vyjádření soudce JUDr. Pavla Kumprechta ke stěžovatelem namítané podjatosti. Pokud jde o zmínku o advokátu Mgr. Jaroslavu Topolovi, Nejvyšší správní soud dodává, že i jemu je z úřední činnosti známo, že obvinění z přestupků, které ve správních řízeních zastupuje zmocněnec Ing. M. J., bývají následně v soudních řízeních zastupováni buď Mgr. Václavem Voříškem, nebo Mgr. Jaroslavem Topolem. Ani toto vyjádření uvedené v napadeném rozsudku tak nelze považovat za projev podjatosti rozhodujícího samosoudce.

[16] Ke stěžovatelovu tvrzení, že se jeho zmocněnec nedopustil v přestupkovém řízení žádných obstrukcí, naopak zůstal (mimo podání námítky podjatosti všech úředních osob správního orgánu I. stupně) pasivní, lze uvést, že právě pasivita ve správním řízení a následné uvedení široké škály námitek až v řízení před soudem je jednou z typických strategií Mgr. Václava Voříška a s ním spolupracujícího Ing. M. J. při zastupování obviněných z dopravních přestupků. Nejvyšší správní soud dokonce ve své judikatuře (viz rozsudek NSS ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019 - 33) dospěl k závěru, že uvedená procesní strategie spočívající v opakovaném podávání neodůvodněných odvolání kombinovaných s následným podáním komplexní žaloby může být hodnocena jako obstrukce, čemuž bude přizpůsoben i rozsah soudního přezkumu. Svěrázným přístupem k obhajobě v přestupkovém řízení totiž přestupci nemohou přesunout celé dokazování až na správní soudy, pokud mohli tyto námítky uplatnit již v řízení před správními orgány. Nelze připustit, aby aktivita účastníka v přestupkovém řízení neměla na následný rozsah soudního přezkumu žádný vliv. Otázce, za jakých okolností jsou případná nová skutková tvrzení a návrhy důkazů uplatněné až v řízení před soudem přípustné, se vyjádřil rozšířený senát v usnesení ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71, č. 3577/2017 Sb. NSS. S odkazem na toto usnesení Nejvyšší správní soud opakovaně uzavřel, že „*nová skutková tvrzení jsou v řízení u krajského soudu přípustná za předpokladu, že správní orgán porušil svou povinnost zjistit stav věci způsobem, který nevzbuzuje pochybnosti. Avšak využije-li obviněný ze spáchání přestupku svého práva mlčet, nelze extenzivním výkladem uložit správnímu orgánu povinnost „domyslet“ za obviněného všechna myslitelná (i nepravděpodobná) tvrzení a v rozhodnutí se s nimi vypořádat. Správní orgán nedisponuje „nekonečnou fantazií“ a není povinen předvídat a v rozhodnutí vypořádat každou myslitelnou budoucí námítku obviněného z přestupku. Je nutno zdůraznit, že soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako jakési „odvolací řízení s úplnou apelací“. Tento přezkum je koncipován až jako následný prostředek ochrany subjektivních veřejných práv, který nemůže nahrazovat prostředky nacházející se uvnitř veřejné správy*“ (viz např. rozsudky ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 As 19/2017 - 44, či ze dne 28. 11. 2018, č. j. 10 As 209/2017 - 39). Klíčové proto bude, zda správní orgány „*opatří takovou sadu důkazů, z níž po jejich řádném zhodnocení lze učinit závěr o tom, že se obviněný skutku dopustil a zároveň neexistují rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění.*“ Pokud tak správní orgán učiní, soud by již neměl nové důkazy provádět. Rozšířený senát jistě nikoliv náhodou jako typický příklad uvádí „*překročení nejvyšší povolené rychlosti jízdy, kdy bude závěr správního orgánu o naplnění skutkové podstaty přestupku podpořen navzájem nerozpornou a přesvědčivou sadou důkazů, přičemž teprve v žalobě přijde žalobce s obecnými a k věci se nijak blíže nevztahujícími důkazními návrhy ohledně možné chybovosti měřicího přístroje*“ (viz citované usnesení rozšířeného senátu č. j. 10 As 24/2015 - 71, bod 44).

[17] V nyní posuzované věci nicméně krajský soud uplatněné žalobní námitky podrobně vypořádal, přestože byl stěžovatel ve správním řízení pasivní a stěžejní argumentaci (kterou mohl uplatnit již ve správním řízení) vznesl až v žalobě. Stěžovateli tak v žádném případě nelze přisvědčit, že by soud ve skutečnosti aplikoval zásadu koncentrace řízení, která se běžně (při absenci procesních strategií dosahujících intenzity zneužití práva) ve správním trestání nepoužije (k tomu viz výše uvedení usnesení rozšířeného senátu č. j. 10 As 24/2015 - 71).

[18] Kasační argumentace směřující proti zjištěnému skutkovému stavu ve správním řízení směřovala zejména proti způsobu měření rychlosti. Stěžovatel konkrétně namítal, že v průběhu měření došlo k přiblížení měřeného a měřícího vozidla, což způsobuje nepoužitelnost výsledku měření, resp. porušení návodu k obsluze měřícího zařízení PolCam. Krajský soud při posouzení této námitky vycházel z videozáznamu dokumentujícího měření rychlosti, z něhož je nepochybné, že naměřená rychlost dosáhla výše 159 km/h, což při zohlednění 3% odchylky činí nejméně 154 km/h. Konstatoval, že délka časového úseku měření společně s rozlišením záznamu a jeho celkovou kompozicí umožňují bezproblémové zhodnocení toho, že vzdálenost mezi měřícím a měřeným vozidlem se neměnila. Požadavek na to, aby se vozidla během měření vzájemně nepřibližovala, v souladu s požadavky návodu k obsluze měřícího zařízení, byl tedy naplněn. Nejvyšší správní soud se s tímto hodnocením zcela ztotožňuje a považuje jej za zcela dostatečné. Naopak stěžovateli nelze přisvědčit, že by pro ověření správnosti měření bylo nutno změřit rozměry měřeného vozidla v pixelech na začátku a konci měření. Kasační soud již k otázce správnosti měření pomocí měřícího zařízení PolCam PC 2006 upozornil, že není možné rozumně požadovat, aby byla v průběhu měření vzdálenost mezi vozidly naprosto stejná po celou dobu. V takovém případě by řidič překračující rychlost mohl například opakovaně zrychlovat a zpomalovat, čímž by naprosto znemožnil jakékoliv měření. Proto také uvedené měřící zařízení (obdobně jako jiná měřící zařízení) počítá s odchylkou 3 % z celkové naměřené rychlosti (viz rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016 – 77). Případný, na pohled zcela nepatrný rozdíl (představující několik pixelů) ve vzdálenosti mezi měřeným a měřícím vozidlem na začátku a na konci měření tak nemůže mít na správnost měření vliv. Dále je nutno podotknout, že stěžovatel v žalobě nenamítal žádné konkrétní porušení návodu k obsluze měřícího zařízení, ani neuváděl, že by skutečně došlo k přiblížení měřícího a měřeného vozidla, pouze obecně namítl, že se měly správní orgány *ex offio* zabývat tím, zda měření proběhlo dle návodu. Nebylo tedy nutné, aby krajský soud, nemaje pochybnosti o správnosti provedeného měření (které proběhlo zcela běžným způsobem), konkrétně zjišťoval obsah návodu měřícího zařízení, pokud neshledal stěžejní námitku směřující proti měření – tj. možné přiblížení měřícího a měřeného vozidla – důvodnou.

[19] Krajský soud se také zcela dostatečně vypořádal ze způsobem měření rychlosti, pokud s odkazem na judikaturu, dle níž není způsob měření rychlosti upraven zákonem, neshledal jako protizákonný stěžovatelem tvrzený „skrytý“ způsob měření spočívající v tom, že rychloměr je umístěn v policejním vozidle v civilním provedení. Nejvyšší správní soud již rovněž judikoval, že měření rychlosti z neoznačených policejních vozidel není v rozporu se zákonem (viz rozsudek ze dne 5. 5. 2016, č. j. 10 As 193/2015 – 34). V souladu s krajským soudem je nutno za zcela irrelevantní považovat stěžovatelovy námitky spočívající v tom, že policisté při měření rychlosti rovněž překročili povolenou rychlost a

násobili tak nebezpečí vznikající z rychlé jízdy stěžovatele. Těmito námitkami ostatně stěžovatel sám uznává, že dovolenou rychlost skutečně překročil, a sám tedy ani nezpochybňuje, že se protiprávního jednání skutečně dopustil. Jak uvedl zcela správně krajský soud, policisté jsou oprávněni překročit nejvyšší dovolenou rychlost, pokud tak činí při výkonu svých oprávnění, tedy např. při měření rychlosti. Překročení nejvyšší dovolené rychlosti je v takovém případě nezbytné k plnění úkolů Policie České republiky (viz stěžovatelem odkazovaný § 18 odst. 9 zákona o silničním provozu). Výsledek měření rychlosti provedeného takovým způsobem proto není nezákonně získaným důkazem (k tomu viz např. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 2. 2010, č. j. 58 Ca 46/2009 – 37, č. 2080/2010 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud neshledal, že by odůvodnění napadeného rozsudku bylo v těchto otázkách nepřezkoumatelné.

[20] Další kasační argumentace se týká námítky podjatosti všech úředních osob správního orgánu I. stupně, kterou stěžovatel vznesl dne 23. 6. 2017, tedy až po vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně a po jeho doručení zmocněnci stěžovatele.

[21] Podle § 14 odst. 2 správního řádu, ve znění účinném do 31. 10. 2018, „[ú]častník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení (dále jen "představený").“ Dojde-li správní orgán k závěru, že účastník řízení neuplatnil námitku bez zbytečného odkladu poté, co se o ní dozvěděl, není jeho povinností rozhodovat o ní usnesením. Opožděně uplatněnou námitku podjatosti je pak nutno vnímat pouze jako neformální podnět, na jehož základě správní orgán z moci úřední tvrzenou podjatost prověří. Tuto skutečnost účastníku řízení sdělí (srov. stěžovatelem odkazovaný rozsudek NSS č. j. 1 As 89/2010 – 152).

[22] Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že krajský soud v napadeném rozsudku vycházel z právní úpravy účinné od 1. 11. 2018 (tj. § 14 odst. 3 správního řádu), která ovšem na posuzovanou věc nedopadala. Krajský soud nicméně správně posoudil námitku podjatosti jako opožděnou. Tvrzeným důvodem podjatosti totiž byla skutečnost, že v rozpočtu obce je pevně plánovaná kapitola určující příjem obecního rozpočtu ze sankcí, tedy skutečnost plynoucí přímo ze zákona (viz § 13 odst. 3, § 79 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a § 125e odst. 6 zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 6. 2017). Stěžovatel přitom neuvedl žádné konkrétnější důvody, které by zakládaly skutečné pochybnosti o tom, že všechny úřední osoby správního orgánu byly motivovány vybírat co nejvyšší pokuty. Nejedná se tedy o důvody, které by stěžovateli nebyly známy již před vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně, naopak o nepodjatosti z tvrzeného důvodu (tj. skutečnosti plynoucí přímo ze zákona) mohl mít pochybnosti již od okamžiku, kdy mu bylo oznámeno zahájení správního řízení.

[23] Vzhledem k opožděnosti námítky podjatosti tedy nemuselo být o této námitce rozhodováno samostatným usnesením. Naopak bylo zcela dostatečné, pokud se žalovaný vyjádřil k důvodům namítané podjatosti až ve svém rozhodnutí o odvolání. Stěžovateli tak nelze přisvědčit, že by bylo rozhodnutí žalovaného z tohoto důvodu zmatečné. Je pravda, že krajský soud se výslovně nevypořádal s námitkou ohledně ústavnosti právní úpravy, podle níž jsou pokuty za přestupky příjmem úřadu (obce), který je uložil, z jeho závěrů je

však nepochybné, že ji za protiústavní nepovažoval, s čímž se ztotožňuje i Nejvyšší správní soud.

[24] Kasační argumentace týkající vypořádání námítky podjatosti ve správním řízení tedy není důvodná.

[25] Nakonec soud konstatuje, že otázka zveřejňování rozhodnutí správních soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu se nijak nedotýká předmětu tohoto řízení. Soud proto neshledal důvodu se jí v tomto rozhodnutí zabývat.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Nejvyšší správní soud vzhledem k výše uvedenému dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[27] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. listopadu 2019

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu